

Ofta etur hundur tað, hann havnar!

Tá ið hetta meiri og minni loysingarlandsstýrið varð myndað 4. januar 1963, væntaðu fólk sjálvandi nú fór nakað at henda. Men so var ikki, árið 1963 hevur verið ógvuliga deytt, hvat viðvíkjur at bróta sær nýggjar ræsir á tí politiska økinum. Á sjálvstýris-ella loysingarleið er púrt onki hent. Dagblaðið og 14. sept. eru ikki at kenna aftur, nú tey eru vorðin landsstýrisblóð. Nú er vent í holuni, Annað rakið var á teimum, meðan P. M. Dam sat sum lögmaður.

Men nú lógmansrøðan varð útvarpað, er eitt og annað ein hevur hug at triva í.

Tað sum framsøgumenninir og aðrir í andstöðuflokkunum taladu um, neit hinir í landsstýrisflokkunum dygt og meint, tí teir blivu við at mæla aftur á blóði eins og stungnir hvalir. Eitt nú teir lætu fjaðrnar, ið teir pyntaðu seg við ella tað við biddarapasanum til Danmarkar, hetta danska gulli, ið teir áður hava bæði spýð og klið at — sum teir nú ikki geva sær stundir at sigla eftir, men flúgva. Ofta etur hundur tað, hann havnar og ketta tað, hon spyr.

Ein søgulig hending 4. jan 1963 tosaði menn um landsstýrisflokkunum um, Ja, tað eru eisini svartar søguligar hendingar farnar fram. Ein svørt søgulig hending var 14. sept. 1946. Og kanska onnur svartar hendingin kemur at verða í Føroya politisku søgu, nú fyra flokkar, ið illa tóldu sýni av hvøri um øðrum, funnu saman við loysingini sum stavnhalð. Hvør veit, um ikki sagt verður, tá ið er fráliðin. Teir hovdu buktina og báðar endarnar at fremja sítt aldar gamla gravar røddir mæn — sjálfstýri — sjálfbjargni — loysing, men teir tordu ikki, teir kundu ikki. Tjóðveldismenn tosaðu um, at nú var ov mikið tosað um áleiðis til sjálfbjargni.

Tað haldi eg eisini, tí tjóðveldismenn sögdu, at tað eru 75 ár gingin síðan tosað var um sjálfstýri, so teirra prátt um sjálfstýri er farit um stovits ár. Fólkaflokksmenn hildu at teirra sjálfstýrið fylti 60 ár í 1966, so passaligi hevði verið at givið tí ellisrentu eftir gomlu lógini. Teir eru ikki meira sjálv-

bjargnir enn vit øll, hatta er bara nakað teir siga og billa sær inn, tað er ofta tvørtur ímóti. Ein fólkaflokkssmaður segði undir orðaskiftinum av lógmansrøðuni, at tað er ómoralskt at vit ikki gjalda okkara húsarhald. Hvi í Harrans hendur gjalda tit ikki nú, hvi lata tit handa ómoralin hvila á tykkum? Tað kann ikki ganga øll verðsins tíð at strigla kúnni, ið Kjartan tosaði um, og reinsa fjósið og sópa danska gulli úr flórinum. Ein tjóðveldismaður segði, at hann var lærður at virða gomul fólk og teir, ið stýra og ráða. Hetta segði hann aftaná at framsøgumenn andstöðuflokkanna høvdu havt orðið. Men og vil spyrja henda mannin, Hovdu tjóðveldismenn virðing fyrri manni í landsins hægsta sessi pálmassunnudag 1959? Um teir ikki høvdu virðing fyrri manninum — so áttu teir tó at havt virðing fyrri pálmassunnudegi, fyrsta degi í teirra stillu vikuni. Hóast virðing fyrri Honum sum pálmassunnudagur er til minnis um, Ella er tað at hava virðing fyrri tingi og lógmanni, tá tjóðveldismenn og fólkaflokksmenn, tá lógmansrøðan var hildin í tinginum 1959, fóru upp á loftið í tinginum at leika í og skrambla við stólum. Hetta var sagt av tingmonnum í útvarpinum. Ein slíkan ófólkaligan og vanrúsligan atburð skal ein leita longi eftir.

Hvar eru nú rakstrarrøpin, hervaldið av landinum? Nei, ongatið hevur hervaldið fingið so goðar náðir at stöðast í Føroyum, sum

undir loysingarlandsstýrinum, ið bygging fer fram hjá hervaldinum tann dag í dag. Og danska flaggið veittrar í Mjorkadali, meðan loysingarmenn taka við innbjóðing frá Mjorkadalssmonnum undir danska merki. Ja, mangt umskiftist á mamsins ævi. Um skom var í hesum monnum, so vildu teir sligið seg sjálfvan frammaná, um tað var við seiðatroum. Men teir eru betri við seg sjálfvan enn so, tað gav at bita. Tað fyrsta teir gjørdur, tá ið teir komu í landsstýrið, var at hækka teirra egnu lön við óvanligari stórari hækking, teir, ið høvdu og áttu riviliga væl framman undan. »Vertin á, hvat annar fær, eg skal nora at mæra« høvdu teir lært seg væl uttanat úr Fuglakvæðum. Meðan fiskimenn — arbeiðsmenn og heila Føroya fólk varð dikt undir við høgum tolli og skatti.

Pristalið rýkur upp og harvið prisimír, men fiskimenn og arbeiðsmenn hava ikki fingið teirra lön hækkaða samsvarandi pris-hækkingunum, so mangur av teimum fáa ikki endarnar at rökka saman í dagliga húsarhaldinum, hóast sparssemi verður nýtt. Hetta er lagi, hjá landsstýrinum, ið at ongin yvirtøka er farin fram enn. Skulu nógvar yvirtøkur afturat, so dugir Føroya fólk at meta um, hvat fer at henda. Landsstýrismenninir koma onga neyb at hava, teir skulu nokk fáa sær eina riviliga lönarhækking fyrst av øllum — av gomlum vana.

Hvalba, tann 29. januar 1964.

J. O. Schroter

Ússalig framferð . . .

Framhald frá 1. síðu.

andi fyrri at teir skulu vinna. Nú hendir tað suðuri í Vági, at Højgaard & Schultz ger ein heilt nýggjan sáttmála við so gott sum ongun »præmítilleggið« og hetta vilja arbeiðarnir har suðuri ikki lata sær bjóða og siga, at teir vilja ikki arbeiða fyrri so lítt stíllege, men biðja um tann sáttmála sum arbeiðarnir í Vestmanna hava.

Men hertil er svarið eitt púra

nei. — Arbeiðarnir bjóða sær síðan at arbeiða fyrri tað sáttmálabundnu lønina, men eisini her fáa teir nei.

Tunnalararbeiðarnir lögdu so arbeiðið niður, ella rættari vóru tvingaðir at stöðga arbeiðinum.

Nakrar dagar aftaná hetta visti Højgaard & Schultz sítt rætta andlit og byggefélagið var so ússaligt, at teir eisini koyrdu teir arbeiðarar heim sum arbeiðdu við koyru vegin til tunnelina. — Hetta moti. veraði byggefélagið við, at teir manglaðu grót til vegin, tí teir skuldu bert brúka tað grótið sum

Arbeiðaramarsjurin

Føroyskað eftir Becker

Framm! Tú veitirð stolt, vísins megnar merkið!
Vit fylkjast! Royni er mamsins mæta móð!
Framm! Tú víðbjart hátt veitirð, vísdoms verkið
Ei longur skemmur blóð í seggia slóð!
Nei, fritt til friðar ferð

.; tað nú .;

oss kallar,

.; Til stríð

for fróðskaps friðu verð .;

I armóð fodd, men aðalt tó vit teinkja,

og vð eiga bjart í brjosti, staldan arm,

Nú ei vit orka onnur okkum leinkja

og trælka, træla og hevja háð og harm!

P æ t u r

var sprongt úr tunnelini. — Ússaligt ikki?

Nú sýnist tað sum SEV við Hjalgrim Winther, stjóra, á odda er komin í lumman hjá Højgaard & Schultz, tí nú hevur hann verið við at seta eitt uppskot fram, ið m. a. sigur, at arbeiðarnir skulu fáa gildið eftir Vestmanna sáttmálanum, men onga yvirtíð, og um gerðadómurin verður óbroyttur so skulu arbeiðarnir frískriva sær rettin til at verða lontir eftir honum. Er hetta ikki eisini ússaligt av stjóranum hjá SEV.

Arbeiðarnir gjøgnum arbeiðsmannafélagið Framtíðina í Vági, hava vent sær til bæði Winther stjóra og byggefélagið um at teir mugu taka fyrivarni viðvíkjandi gerðadómnum, men hvat siga æde høje herrere Winther og leiðslan fyrri byggefélagið til hetta, teir siga æ tað kann ikki verða talan um eitt slíkt fyrivarni. —

Soleiðis royna teir at niðurberja

arbeiðarnar; men teir hava ongarr sømdir vundið enn, tí arbeiðarnir í Vági hava allir sum ein og ein sum allir sýnt, at slíkt lata teir sær ikki bjóða; ein má siga, at tað er undrunarvert, at samanhalðið hevur verið so gott teirra millum, teir hava sýnt okkum arbeiðarum, at samanhalð má verða eitt av høvuðsmotto arbeiðaranna, teir eru ein fyrimynd fyrri okkum aðrar. og tað sama má sigast um arbeiðarnar sum fóru í samhugarverkfalli — arbeiðarnir hjá Højgaard & Schultz — í Vestmanna, Kvivik, Sandavági, Seyrvági og Miðvági.

Hesin diktaturandin, sum leiðslan fyrri Højgaard & Schultz og stjórnin Winther fyrri SEV brúka má niðurskerast, og tað ongantið ov skjótt.

Eg kann ikki lata vera at siga og taka uppafur, ein ússalig framferð.

Hungur & Suð.

FYLKING

heldur aðalfund tann 15. februar 1964 kl. 20.

Dagsskrá:

1. Sambært grein 20 í felagslógini.
2. Uppskot um lógarbroyting.
3. Ymist.

Tvoroyri, 29. januar 1964.

STJÓRNIN

Alast mær . . .

Alast mær á einagongum
ævin-ævintýr,
— Slokkist mær í smilum longum
sorgin, í mær býr.

O, alt hitt orandi fleimíð
andar úr gudanna heimi,

Stigur mær úr sjónaringi
sæla volva mín
kransað, krýnd á gulatingi,
kyssir sveinin sín.

O, tú mín skelvandi sæla
— spenti mær streingir at spæla.

Og vaksa, vaksa mær viddirnar
— sjá vana volva mín,
fylgir á ferðum í hæddirnar,
friðkar fjallasýn.

Pætur.

Áheitan frá fútanum

Landsjúkrahúsið í Tórshavn og Suðuroyar Sjúkrahús í Tverá agter med *landsstýrets godkendelse fra d. 1. februar 1964 under udrykkingskørsel med ambulance i påtrængende tilfælde at anvende to-tonet signalhorn og gult udrykkingsflag.

I denne forbindelse gør man opmærksom på, at det påhviler andre vejfarende i god tid at holde vejen åben for udrykkingskøretøjer, for kørendes vedkommende ved straks at køre ind til siden og om forødet standse.

Det er endvidere forbudt uvedkommende at følge nærmere end 100 m. efter udrykkingskøretøjer eller køre så nær til et skadested, at kørsel til eller fra dette hæmmes.

Jørgen Larsen.

Lýsing viðvíkjandi SPRITTKORTUM

Skamtanarkort fyrri spritt fyrri 1964 verða í Havn útflyggjað frá fólkayvirlitinum í Rektoragotu 2.

Spritt fyrri hesi kort verður útflyggjað tá antin húsbóndin ella matmóðirin hevur undirritað kortið, og bert tá.

Spritt fyrri loyvi frá Landsstýrinum verður útflyggjað, tá loyvisegarinn hevur undirritað kortið.

Spritt til skúlar, feløg o. a. bert tá landsstýrið hevur merkt við, hvør rætti avvarðandi er, og hesin hevur undirritað loyvið.

»SÝRAN«
POUL ISAKSEN